

REDACTIONEEL

Lieve oude en nieuwe Kiffers,

Welkom in de eerste KIF van het nieuwe studiejaar! Ik zou nu kunnen zeggen dat ik hoop dat jullie allemaal lekker uitgerust zijn na een welverdiende zomervakantie, maar ik hoef op het Bushuis slechts om me heen te kijken om te zien dat al deze frissche energie er al in de eerste twee maanden vrij effectief uit is gezogen door allerhande ongein, zoals al dan niet behaalde studiepunten, bepaalde mensen van wie je dacht dat je ze deze zomer had gemist maar waar je helaas allang weer op terug bent gekomen, scriptiebegeleiders die geen emails beantwoorden, een lege bankrekening door scala aan Kleio-gedonder, en andere narigheid. Ook de voltallige KIF-redactie is in twee maanden tijd volledig grijs geworden, met name door een zenuwslopende sollicitatieperiode en een kort pittig tijdsbestek om een kwaliteitsKIF te produceren. Gelukkig worden onze grijze haren beloond, want aan Anne, Jeroen en Stijn hebben we drie veelbelovende nieuwe redacteurs die samen met ons (en een aantal attente gastredacteurs) hebben bijgedragen aan het blaadje dat u op dit moment in uw handen heeft: een kersverse KIF. Om u te herinneren aan die mooie, kleine momentjes in tijden van rampspoed (zie: Lift up my spirit), om u af te leiden van uw dagelijkse beslommingen (zie Woordgrappogram), om u te laten zwelgen in tragische liefdesgeschiedenissen (zie Verloren liefde) en historische sensaties (zie Brievenbus). Om u niet alleen een stukje ruimte voor reflectie te bieden (zie Salonecologisme en Onze clepsydra), maar ook een stukje humor om te lachen (zie diverse Moffel & Piertje-gerelateerde kwaliteitsmemes). Mocht dit allemaal écht niet volstaan, dan kunt u altijd nog uitwijken naar een stukje herkenning der eigen misère (zie Hoe UB ben jij?), een stukje bezigheidstherapie (zie KIFculinair) en een stukje oplichterij (zie Horoscoop). Of zelfs een stukje spanning en sensatie in onze nieuwste rubriek Underkiffer! Kortom, voor ieder wat wils. Ik zou zeggen: tast toe. En ook: houdt moed. Dit is nog maar het begin.

Veel leesplezier!

Uw immer nederige hoofdredacteur,
Romane.

POST UIT HET VERLEDEN

Italië, VII.XI.MMXVIII

O muze, verkondiger en verheerlijker van de geschiedenis: Kleio, mijn eeuwige inspiratie. *Alea iacta est*. De teerling is geworpen en het spel is begonnen. Op 10 januari (volgens mijn eigen jaartelling) stak ik samen met het 13^e legioen de Rubicon over, beginnend de nobele strijd om het behoud van de Romeinse Republiek. Mijn laffe vijanden, die Rome gecorrumpeerd hebben middels propaganda jegens mij, noemen MIJ verrader. Buitengesloten van de stad die ik met *virtute* en *fortitudo* verdedigd heb, bewandel ik een verraderlijk pad. Getergd door tweestrijd, voeren mijn ziel en mijn ratio van binnen oorlog. Is dit mijn weg? O Kleio, zullen de tanden des tijds ook mij verbrijzelen, zoals zij zovelen voor en na mij de vergetelheid ingetrokken hebben? Of zal ik bekend komen te staan, niet voor mijn dappere daden en luisterrijke leidingschap, maar voor de mislukking van mijn strijd en de val van mijn nalatenschap?

O Kleio, tot u keer ik mij voor inspiratie. Niet alleen bent u immers de verkondiger van al dat gekomen is, neen, tevens bent u de waakmoeder van alle Caesars die nog komen zullen. Vele dappere strijders volgen in mijn voetstappen en onder het vaandel van uw naam zullen zij geschiedenis maken. Tot deze soldaten van het geschreven woord keer ik mij nu.

Waarde Kiffers, laat nimmer jullie pen vallen. Sta sterk tegenover de winterse winden die de herfst doet overwaaien, trotseer met durf en moed al zij die zich terugtrekken voor kritiek en houdt de naam van onze muze hoog. Begin aan jullie nieuwe pad, een frisse start. Deins niet meer terug: 'Keihard en gemeen' is jullie motto. 'Keihard en gemeen' is hoe jullie de geschiedenisboeken in zullen duiken. Steek met mij de Rubicon over; laat het spel beginnen.

LIFT UP MY SPIRIT

Het was weer eens zo'n dag. Zo'n dag waar je brakker ligt dan een verwaarloosde akker. Zo'n dag waarop ik mezelf voor de zoveelste keer beloof dat ik echt nooit meer ga drinken, hoewel ik diep van binnen weet dat ik binnen een week weer sta te dansen in het sardineblik genaamd 'De Kleine'. Met een gedweë tred slenter ik naar de tram richting het bushuis. Er staat immers in mijn agenda dat ik vandaag minstens 50 pagina's moet lezen uit dat uiterst zure handboek. Op tien seconden na mis ik de tram, heerlijk, dat kan er ook nog bij. Aangekomen op het bushuis zie ik een rij voor de koffieautomaat staan die aan de Python in de Efteling doet denken. Met mijn bakkie troost in de handen strompel ik uiteindelijk naar de lift, eindbestemming: de studiezolder. Maar dan. Ik zie iemand de lift in gaan, de deuren sluiten, het zal toch niet... Met mijn laatste energie ren ik naar de lift, ik hef mijn handen omhoog en slaak nog een pijnlijke kreet: 'NEEEEEEE'. Ik zie drie jonge docenten in pure doodsangst naar beneden kijken terwijl de lift pestend langzaam omhoog gaat. Ik draai me maar om naar de trap. Eindelijk begrijp ik hoe er zoveel mensen per jaar sterven tijdens het beklimmen van *Mount Everest* en ben vrijwel zeker dat ook ik de top niet levend zal bereiken. Op pure wilskracht haal ik de eerste verdieping en word tot mijn verbazing opeens begroet. Het was een van de docenten, ze hadden uit medelijden met die zalige lift op me gewacht. Ik kon ze wel zoenen. Sindsdien heb ik ze niet meer gezien, misschien was het wel een droom denk ik dan. Of, was het dé droom?...

VERLOREN LIEFDE

Ik zag laatst mijn eerste liefde weer eens fietsen. Ik was zijn bestaan al bijna weer vergeten, maar een oude vlam zien doet altijd een beetje pijn. Ik probeerde iets te zeggen, misschien nog een verdrongen

kreet uit te brengen, maar zonder me op te merken, raasde hij me voorbij. Zijn onverschilligheid brak mijn hart opnieuw en deed me terugdenken aan onze tijd samen: ik kende hem al sinds mijn elfde levensjaar, maar de liefde bloeide pas op in het derde jaar van mijn vwo-carrière. Door zijn nieuwe *look* na de zomervakantie zag ik hem ineens in een totaal nieuw licht. De vonk sloeg over en we waren jarenlang gelukkig samen. Het was als een sprookje dat niet op leek te houden. Ik hield mezelf echter voor de gek en de waarheid kwam op ten duur naar boven drijven. We zouden samen naar Amsterdam gaan toen ik begon met mijn studie, maar het andere aanbod van potentiële liefdes maakte me onzeker. Kon hij de verleidingen die de stad aanbood wel weerstaan? Ondanks mijn weifeling, maakten we samen de tocht naar de grote stad, met het idee dat niets of niemand ons uit elkaar kon drijven. Het bleek een grote misstap. Na een aantal maanden verliet hij me voor een ander. Het was pijnlijk, maar mijn hartzeer lag al snel achter me. We hadden een mooie tijd achter de rug, maar mijn oog was ondertussen gevallen op een nieuw exemplaar, een rooie. Hij had een tal aan mankementen, maar in mijn ogen was hij perfect. We deden alles samen, ik was niet meer los van hem aan te treffen. Harm was zijn naam. Nu zou ik willen vertellen dat dit liefdesverhaal goed afliep, dat ik en Harm nog steeds ons liefdesgeluk met elkaar delen, maar dit is helaas niet het geval. In Amsterdam kun je je vent geen moment uit het oog verliezen of hij is er al vandoor met een ander. Ook Harm, die ik vertrouwde met hart en ziel, liet me in de steek. Ik moest toekijken hoe hij schaamteloos bereden werd door een andere student. Mijn hart werd verbrijzeld die avond. Ik werd overspoeld door verdriet en verraad. Dat hij mij dit aan kon doen! Ik had hem die avond beter in de gaten moeten houden. Ik kende de reputatie van Amsterdam, maar ik was verblind door liefde. De volgende ochtend ging de knop om. Ik was duidelijk niet gemaakt voor een vaste relatie. Keer op keer werd ik bedonderd en bedrogen en nu was het klaar. De dagen van bedrog en zielsverdriet lagen achter mij. Toen kwam het besluit dat ik moest zoeken naar een scharrel, iets vluchtigs. Iets waarop ik kon terugvallen, maar die ik ook gemakkelijk kon inruilen voor een ander. Ik downloadde een applicatie op mijn iPhone, mocht zelf uitkiezen welke ik wilde en met een druk op de knop had ik een afspraak. In een mail kreeg ik het langverwachte romantische bericht van mijn nieuwe liefde: “er is een Swapfiets voor jou beschikbaar in één van onze Swapshops in Amsterdam”.

UNDERKIFFER BIJ HET CORPS

Welkom bij onze nieuwe rubriek: UnderKiffer! Hoe we deze precies gaan invullen elke KIF, is nog niet helemaal duidelijk, maar zo'n goede woordgrap konden we natuurlijk moeilijk aan ons voorbij laten gaan. Daarom hier de eerste editie: UnderKiffer bij het Corps.

Hoewel ik op de middelbare school altijd wel iets linkser en alternatiever was dan mijn vriendinnen, zaten we toch over de meeste zaken wel op één lijn. Dit veranderde echter toen ik, na het behalen van mijn diploma, rustig de linkse UvA-wereld binnenwandelde, waar de mensen, naar de mening van mijn broer, alleen maar grote truien, fannypacks en doppers dragend, mij verwelkomden. In tegenstelling tot mij namen een paar van mijn vriendinnen de, wat mij betreft, teleurstellende en angstaanjagende keuze om bij het corps te gaan. Niet onverwacht noch onterecht, gezien de meeste kinderen uit het Gooi hun ouders achternagaan, want ‘bij het corps maak je echt vrienden voor het leven’ en ‘goede connecties voor later’. En zo scheidde onze wegen: ik klaarblijkelijk zonder vrienden voor het leven en zij het verenigingsleven in. Toch zien we elkaar nog regelmatig en dan is alles weer zoals vanouds: de alpha vs. bèta discussies voeren we maar niet en we houden de meningen over elkaars verenigingen ook maar voor ons – we zijn gewoon weer de meisjes van de middelbare school en nog steeds evengoed bevriend. Toch was het de laatste keer dat we met elkaar gingen eten, ditmaal in Delft, iets anders dan normaal. Waar ik normaal altijd wel denk dat ik over een grote

woordenschat bezit, kon ik nu vaak het gesprek niet volgen. Tapfeut, SG'en, spiesen en kaal zijn? Waar gaat dit allemaal over? Zoals een echte UnderKiffer betaamt, pakte ik mijn Enigma codeermachine erbij en probeerde deze raadsels te ontcijferen. Langzaamaan begon ik het te begrijpen: spiesen is adten, kaal is dronken (ik zou zeggen: kaal is nuchter, maar goed, mij wordt niks gevraagd natuurlijk) en een tapfeut is gewoon walgelijk. Ik blijf geïnteresseerd doorvragen naar de corporale evenementen; ik moet natuurlijk wel een goed stuk kunnen schrijven. Mijn interesse verzwakt echter op het moment dat één van de ludieke ontgroeningsactiviteiten eindigt in drie jongens die het ziekenhuis in worden geslagen. "Ja, het ziekenhuis had de politie gebeld, dus daarom moesten we stoppen, maar ja, het ziekenhuis belt dan ook al bij maar drie mensen!", wordt er verontwaardigd gereageerd. *That's my cue*, mijn journalistieke taak zit erop: ik pak weer de trein terug naar mijn veilige Amsterdam.

EEN LEKKER BAKKIE PLEUR-OP

Het zijn zware tijden voor ons Kleio-studenten. Universiteitsgebouwen worden bezet, de kwaliteit van het onderwijs stagneert en we zijn dit jaar ook nog eens ons welgeliefde borrelcafé *de Havelaar* kwijtgeraakt. Maar net als je denkt dat het niet erger kan, weet de UvA er een schepje bovenop te doen, of eigenlijk: dat hebben ze reeds gedaan.

Ik heb het natuurlijk over de uiterst onverantwoorde, bizar hoge stijging van koffie in alle automaten. Waar je vroeger voor de zeer schappelijke prijs van 40 cent nog aan een bakkie troost kwam, heeft het neo-liberale bestuur met haar kapitalistische rendementsdenken besloten de prijs te verhogen naar het torenhoge bedrag van 0,41!

Waar Kleio *de Havelaar* kwijt is, lijkt de UvA al zijn idealen zoek. Na grondig onderzoek naar de herkomst van de koffiebonen wordt duidelijk dat de UvA meer liefde heeft voor de doofpot dan de koffiepot. Geen woord erover; iets dat volgens mij overduidelijk betekent dat de bonen verbouwd zijn op Eduard-Douwes-Dekker-keurmerk-loze plantages, bewaterd met Rotterdams slootwater en kindertranen.

De smaak van de koffie uit de automaat was nooit om over naar huis te schrijven, maar de degelijke prijs compenseerde de duidelijke gebreken. Het was het anti-krakers huis van de warme dranken, je betaalt niet voor kwaliteit maar voor gemak. Nu is ook dat argument de figuurlijke koffietent uit en dansen de muizen letterlijk op tafel in het bushuis.

Nu hoor ik je al denken: "Hey vrek, zoveel maakt het ook toch niet uit?". Maar naast dat het ook gewoon een principekwestie is, maakt dit op grotere schaal dus wél uit. Caffeïnofiel dat ik ben, drink ik al gauw zo'n drie kopjes UvA-smurrie per dag. In een goede week hoop ik vier dagen op het bushuis te vinden te zijn dus deze grap kost mij nu al 12 cent ($4 \times 3 = 12$ volgens mijn rekenmachine-app) per week! Dat is 48 cent per maand of in andere taal $\sim 0,0006\%$ van mijn maximale lening! De UvA had in 2017 32.631 studenten. Als ook maar een vijfde daarvan dit jaar 100 koffies drinkt verdient de UvA al 6.526,20 euro. Dat is genoeg geld voor 84 nieuwe Nespresso Magimix apparaten en 1800 Douwe Egberts espresso cups.

Waar al dat geld naartoe gaat? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat als ik 'puppy kopen' google, ik een gemiddelde prijs van 300 euro zie en dat er tien puppy's dagenlang vast zaten op een universiteit. De puppy's heb ik nooit gezien, de koffie helaas nog iedere dag.

POËZIE MET DE KIF

Het is herfst. Bomen zwieren in de wind, vangen met hun takken de vele regenstormen die menig Nederlands student zoals elk jaar weer zullen teisteren. Hoewel getrouw aan het seizoen de goudgele bladeren het plaveisel prachtig bestrijken, valt de bittere bijmaak van de aankomst van het herfsttij niet te ontkennen. De tijd voor het dragen van mutsen, sjaals en truien, het spenderen van dagen het Bushuis zonder de uurlijkse rookpauze en het drinken van teveel kannen thee om te tellen, is aangebroken.

Gelukkig presenteert de KIF-redactie traditiegetrouw ook deze editie weer Poëzie met de KIF, dé rubriek voor studenten die de onvermijdelijke teloorgang van hun mentale welzijn door middel van artistieke verlichting trachten te vermijden. Het onderstaande gedicht 'Invictus' verhaalt over de strijd van auteur William Ernest Henley tegen een zware ziekte. Als jongeman was Henley door tuberculose gedwongen zijn linkerbeen te laten amputeren. De ziekte verdween voor een tijd, maar keerde een aantal jaren later terug en bedreigde nu ook zijn andere been. Tegen het advies van zijn dokters in besloot Henley ditmaal niet zijn been te laten amputeren, maar tegen de ziekte te vechten. Dit gedicht, waarvan de titel in het Latijn 'onoverwonnen' betekent, schreef hij gedurende de drie jaar dat hij zich met hart en ziel zijn lichaam verdedigde. Uiteindelijk overwon hij.

Het gedicht diende later als inspiratiebron voor een aantal fameuze historische figuren; zo parafraseerde Winston Churchill de laatste twee regels van het gedicht in een speech tegenover de Britse *House of Commons* op 9 september 1941 en reciteerde Nelson Mandela het geheel voor zijn medegevangenen in *Robben Island Prison*.

Hoewel de problemen van een standaard student in het niet vallen in vergelijking met de kwalen die Henley teisterden, of de perikelen die Winston Churchill en Nelson Mandela moesten doorstaan, kan het verhaal van zijn strijd ook voor ons als inspiratie dienen. Moge het jullie motiveren te strijden tegen de kou van de komende maanden, te strijden voor jullie vakken en te strijden voor koffie van maximaal 40 cent. Samen zullen wij onoverwonnen zijn: *venimus, vidimus, vicimus*.

Out of the night that covers me,
Black as the pit from pole to pole,
I thank whatever gods may be
For my unconquerable soul.

In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.

Beyond this place of wrath and tears
Looms but the Horror of the shade,
And yet the menace of the years
Finds, and shall find me, unafraid.

It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate,
I am the captain of my soul.

WOORDGRAPTOGRAM

Verticaal:

1. Kerkhervormer die beschermt tegen slecht weer

Horizontaal:

1. Een vredige KIF-voorzitster
2. Culinaire Mexicaanse vaderlandsliefde
3. Hertogdom zoekt vrouw
4. Nederlandse schilder met een grote schare vrouwen in zijn gevolg
5. ZEIGEN WIE ES EIGENTLICH GEWESEN GAAT FOUT?!?!
6. Een Indische fakir die van film naar theater is overgestapt
7. Een slaapverwekkende Nederlandse historicus
8. Klassieke symfonie met dierengeluiden
9. Hier ging het Romeinse patriciaat naar gabberfeesten
10. Klassiek democratische voetviezigheid
11. Gezellig tentamentje om de week mee af te sluiten

De antwoorden kunt u vinden onder het colofon. Succes!

HOE UB BEN JIJ?

Terwijl ik moedeloos de uren aan het aftellen ben tot het einde van de tentamenweek en mijn gedachten probeer af te leiden van de uitzonderlijk droge colleges van Gekke Gerrit over Gotische Kruisribgewelven, begeeft mijn rechterhand zich naar mijn telefoon die lonkend rechts van mijn papieren ligt. Ik gun mezelf een pauze van de Gotische ellende en kijk, voordat ik mijn telefoontje tot me neem, nog even om me heen. Treurig. Verstoep bij het enige stopcontact op de geschiedenisafdeling van de Universiteitsbibliotheek besteed ik mijn dagen met vrienden die ik nog nooit heb gesproken. Die blonde dame die gisteren dat hoedje op had studeert kennelijk rechten. Gisteren kwam ik haar tegen bij het roken en aangezien we die dag mogelijk al acht keer per ongeluk oogcontact hadden gemaakt toen we tegelijkertijd in malaise opkeken, leek het ons gepast om elkaar te begroeten met een flauw lachje. Vandaag zit ze er weer. Ik op dezelfde plek, zij aan een andere tafel. Ik mag haar niet, want ze houdt te lang plekje vrij voor haar vrienden, maar toch voel ik onze vriendschap opbloeien.

Ik wend mij tot mijn GSM'tje en zie daar een opbeurend bericht van de KIF-commissie henzelf! Ja, zij gaan mijn dag goedmaken! Het is een uitzonderlijk ludiek berichtje over het leven in de UB. Ik gniffel, de paardenstaart, die al sinds 9 uur colleges aan het terugkijken is naast me, geeft me een verstomde blik. 'Leuk artikeltje KIF', denk ik. Plots realiseer ik mij dat niemand van de redactie ook daadwerkelijk in de UB aan het leren is. Is het de stress die Gerrit en zijn Alternerende Zuilen voortbrengen of ben ik nou lichtelijk verontwaardigd dat niet-UB'ers een mening hebben over mijn thuis? Mijn tweede plek onder de zon? Nou, dan ken je mij nog niet. Ik ben boos. Spelers die zomaar denken UB te zijn. Graag daag ik onze Kleioten daarom uit om antwoord te geven op de belangrijke vraag: Hoe UB ben jij? Veel succes!

1. Welke kleur zijn de stoelen op de (kunst)geschiedenisafdeling?

- a) Is er een geschiedenisafdeling?
- b) Zwart, de kleur van zielen die erop gestorven zijn
- c) Rood, de kleur van de liefde die erop wordt bedreven als de zaal sluit om 18:00

2. Hoe vaak in je leven heb je een magnetronmaaltijd gegeten in de UB kantine?

- a) Nog nooit, wie blijft daar nu langer dan een middagje?
- b) Keertje of twee? Het regende en ik moest wat, zegmaar.
- c) 3 dagen in de week, minstens twee jaar lang. Favoriet: stoompasta met zalm!

3. Hoeveel magnetrons heeft de UB?

- a) Nogmaals, waarom zou ik dit willen weten?
- b) Eén? Die linker op dat plankje?
- c) Twee! Ha! Echte UB'ers weten dat de defecte magnetron het gewoon doet als je de stekker erin steekt! Hij is gewoon een keer ontploft, niks aan de hand.

4. Welk UB-bordje is het meest *sassy*?

- a) Is het niet de bedoeling dat je aan het leren bent als je daarbinnen zit?
- b) *'Have some coffee? Fine. But only if you use a lid!'* - Rustig aan, partner
- c) *'Take a break, take a KITKAT, but no longer than 20 minutes!'* – ik heb wel langer nodig om die AH-basic nasi eruit te drukken na de dinerpauze...

5. Hoeveel UB-vrienden heb je?

- a) Ik ben er wel eens geweest met twee studiematjes
- b) Soms kom ik alleen, maar houd ik een plekje vrij voor vrienden die later komen
- c) Rechten-meid op links (zonder petje), *you know who you are*

Voor A?

Kleine speler. Kleine, kleine speler. Bel me op, *I'll teach you how to have a good time at the worst place on earth.*

Voor B?

Oke, oke, goede poging. Je doet je best. Bushuis leren is ook leuk, maar UB is toch wel meer voor de strijders.

Voor C?

Zullen we gewoon doen alsof het heel cool is dat wij veel weten van de UB? Dan voelt het misschien allemaal niet zo droevig meer aan. Zoek me op. Ik zoek vrienden.

KIF UIT DE OUDE DOOS - KLEIO-REISJES

Als onze studie ons historici in spe ergens mee de hersens in ramt, is het wel de frase 'jullie staan op schouders van reuzen!', waarna een vast en verwarrend riedeltje volgt waarbij Leopold von Ranke en Hans Goedkoop zomaar in één adem genoemd kunnen worden als zijnde reuze inspirerende figuren, die wij allemaal zouden moeten willen zijn. Maar niet alleen als historici staan wij op de schouders van reuzen, ook als Kleioten en als Kiffers! Als eerbetoon aan onze voorgangers verheugt het ons om in deze editie van de KIF weer eens een fragment uit een oude KIF, in dit geval uit 1976, te plaatsen.

Ter ere van Kleio's 45-jarig lustrum gaf de toenmalige KIF-redactie een kleine recap van het doen en laten van Kleio sinds haar bestaan. Bij dezen een vermakelijk fragment over de reisesjes:

‘De studiereizen vormden lang de hoofdmoot van de Kleio-activiteiten. Het initiatief kwam van prof. Niermeyer (MEG) en de eerste reis in 1957 ging met twee volkswagenbusjes naar België; aldus Gerrit. De Praag-reis van 1962 begeleid door Presser en van de Kieft. Peter: “Presser zat ondertussen steeds ‘Ondergang’ te schrijven, en tegelijk ‘Moord in Poort’. Allebei de boeken beginnen ook met de zin: ‘Dit is de geschiedenis van een moord’.” Tijdens deze reis ook een groot feest, waar de doop van Irene werd nagespeeld en na afloop waarvan Van de Kieft de ochtendgymnastiek leidde. Op de Engeland-reis in 1963 kreeg een nogal zatte Cees ruzie met de kroegbaas en werd door de politie afgevoerd, wat zijn carrière geenszins in de weg stond: in ‘66 ging hij als praeses (voorzitter dus) mee naar Zuid-West-Frankrijk. Jansma begeleidde de reis. Cees: “Ik was van tevoren gewaarschuwd dat Jansma de eerste dagen wel heel raar zou kijken en dan pijn in zijn maag zou krijgen. Maar pas op de laatste dag kreeg hij pijn en het werd een zeer aangename, wijnovergoten tocht door het zonnige Frankrijk.”’

ONZE CLEPSYDRA

Toevallig heb ik het de afgelopen tijd relatief vaak met mijn vrienden over Kleio. Met enige nostalgie en weemoed bespreken we reizen en activiteiten van afgelopen jaren, hebben we het over mensen die we inmiddels uit het oog zijn verloren en denken we terug aan alle gemiste vrijdagochtend colleges. Nu hoeft je mij niet te vertellen dat nostalgie niet het middel is waarmee je het raam op het verleden moet boenen, maar desalniettemin geeft het wel stof tot nadenken. Bovenal biedt het een mooie gelegenheid om kort terug te blikken op ruim vier jaar Kleio en de balans eens op te maken. En om zo de vraag te beantwoorden hoe het komt dat de vereniging die ik eens koesterde mij nu zo vreemd aanvoelt.

Wie is er veranderd? Ik? Of Kleio? Het juiste antwoord is, zoals het eigenlijk altijd is: allebei. Nu is mijn persoonlijke geschiedenis voor u als lezer niet zo interessant, dus zal ik daarover niet uitweiden. De geschiedenis van Kleio is daarentegen wel noemenswaardig. Niet alleen voor de huidige lezers, maar misschien ook voor het 132e bestuur dat per ongeluk in een archiefdoos deze KIF tegenkomt en besluit om het blad opnieuw in leven te roepen. Precies wat er 45 jaar daarvoor ook gebeurde.

Enfin, het korte verleden van Kleio dus. In deze afgelopen jaren is er een aantal zaken veranderd dat volgens mij wel eens door de klassikale gedachtenmolen geperst mag worden. Mijn inziens is het meest noemenswaardige verschil met vijf à zes jaar geleden dat verschillende nationale en facultaire studiesucces maatregelen ervoor gezorgd hebben dat studenten sneller moeten afstuderen, minder snel een tweede studie doen en hierdoor in het algemeen misschien wel minder snel voor de opleiding geschiedenis kiezen. En dat heeft gevolgen voor de samenstelling van Kleio. Langstuderen is niet meer de norm, maar de uitzondering. Vijfdejaars die actief zijn bij Kleio, zijn met uitsterven bedreigd, zesdejaars zijn reeds non-existent. Exemplarisch hiervoor zijn de veranderende samenstellingen van de afgelopen zeven besturen. Steeds meer tweede- en derdejaars kwamen in de plaats van vierde- en vijfdejaars. Kleio heeft nu (wellicht voor het eerst in haar verleden) zelfs vier jaar op rij een tweedejaars als voorzitter.

Met het verdwijnen van deze ouderejaars lagen, verandert de balans van Kleio. Niet alleen omdat er simpelweg meer continuïteit is als er meer vierde- of vijfdejaars actief zijn, maar ook omdat de gemiddelde leeftijd lager komt te liggen. Zodoende ontstaat er een andere groepsdynamiek en -samenstelling, iets wat duidelijk te merken is bij borrels, activiteiten en reizen. Aangezien je dit waarschijnlijk alleen maar leest omdat je aangeschoten op een borrel bent en intellectueel wil

overkomen om die leuke student te imponeren, zal dit het eindstation zijn van deze zeer beknopte gedachtentrein.

Kleio is veranderd, ja, dat is een historisch feit. Kleio verandert net zoals elke groep of elk individu. Is dat erg? Nee. Vind ik dat jammer? Mwah. Kleio is leuk en al, maar het is niet de wereld. Mijn wereld wordt eerder gevormd door mijn vrienden. Zou het dan net toeval zijn dat ik veel van mijn beste vrienden bij Kleio ontmoette? Misschien. Misschien ook wel niet. Wie zal het zeggen?

Hiermee sluit ik af. Houd Kleio in de gaten. Denk soms na over hoe het een paar jaar terug was, denk soms na over hoe het over een paar jaar zal zijn, maar respecteer ook het motto van onze Muse en laat de tijd vooral lekker lopen. Ik heb gezegd.

KOKEN IN WOII - KOEKJES VAN AARDAPPELPUREE

Een bekend scenario voor iedere op zichzelf wonende student. Het is een uurtje of tien 's avonds en je zit te beulen aan een uitermate taaie werkgroepopdracht die op zijn minst onredelijk is, maar toch verplicht, want anders word je uit het vak gezet en loop je plusminus een decennium studievertraging op, en, als het aan je werkgroepdocent zou liggen, een verdubbeling van je tijd in het Vagevuur. Je hebt eigenlijk al de hele avond mokerveel honger, maar nu je niet meer thuis woont, kun je niet meer rekenen op een fijne basisvoorraad snaai. Maar dan gebeurt er iets wonderlijks: zoals de aanblik van een volle maan sympathieke stervelingen zoals Remus Lupin doet transformeren in een weerwolf, zo voel je hoe de aanblik van een lege ijskast je in rap tempo verandert in een hybride van een uitgehongerde hyena en Herman den Blijker. Nadat je manisch al je keukenkastjes hebt leeggetrokken, gebruik je al je culinaire *Fingerspitzengefühl* om een weezin- doch indrukwekkende snack te fabriceren van een oude rijstwafel, een restje pindakaas en wat geraspte kaas.

Dat Britse huisvrouwen tijdens de Tweede Wereldoorlog tot eenzelfde soort improvisatie genoopt waren, blijkt uit het boekje 'War-time cookery: to save fuel and food value', dat uw trouwe KIF-redacteur op haar zomervakantie in Normandië in een aftandse museumwinkel tegenkwam. Het betreft een soort facsimile van een beknopt receptenboekje, uitgegeven in 1940 als onderdeel van de *National Food Campaign*, toen ook in Engeland een groot deel van het voedsel gerantsoeneerd werd. Op de eerste bladzijde krijgt de lezer een aantal algemene tips om zo zuinig en efficiënt mogelijk te koken, bijvoorbeeld door nooit het kookvocht van je groenten weg te gooien, omdat dit waardevolle vitamines en mineralen bevat die kunnen compenseren voor het voedingsstoffentekort door de rantsoenering. In plaats daarvan kun je er bouillon van trekken, of er soep uit blik mee aanlengen. Verder adviseren ze je om aardappelen in hun schil te koken, om al het overgebleven vet van je vlees te bewaren en te hergebruiken, en om je gerechten zoveel mogelijk in één pan of één oven te bereiden om zo brandstof te besparen.

De recepten zelf spreken vooral van een buitengewone creativiteit. Hoe kom je immers aan een fijne worst, als het vlees op de bon is? Hoe tover je typisch Engelse shortbread op tafel voor bij de thee, als er geen zuivel meer in de winkels ligt? Laat die Britten maar schuiven, want in dit kookboek vertellen ze onder andere hoe je worst maakt met haverhout en shortbread met aardappelpuree. Dit laatste recept zullen wij hieronder met jullie, brave KIFlezertjes, delen. Klaar? Bakken maar!

Ingrediënten:

- 85 gram margarine
- 55 gram suiker

- 115 gram warme aardappelpuree
- 55 gram rijstmeel
- snufje zout
- paar druppels amandelextract, of naar smaak
- 85 gram bloem
- snufje bakpoeder

Roer margarine en suiker door elkaar. Voeg aardappelpuree toe en klop stevig. Voeg rijstmeel, zout en amandelextract toe. Kneed voorzichtig de bloem en bakpoeder door het mengsel. Rol uit, steek rondjes of vierkantjes en bak zo'n 20 minuten op ongeveer 180 graden.

SALONECOLOGISME

Met de decimering van de PvdA in Nederland, maar recentelijk ook de SPD in Beieren en Hessen, lijkt de sociaaldemocratie haar langste tijd gehad te hebben. Met de recent overleden Wim Kok als voorbeeld heeft sinds de jaren '90 een Europees breed gedragen wending plaatsgevonden richting neoliberalisering van Europa. Ook, of misschien wel juist, binnen de sociaaldemocratie. Deze inwendige neoliberalisering van de ideologie van de arbeiderspartijen lijkt met het overlijden van de rode garde ten einde te komen. Helaas heeft dit overlijden ook een direct ander gevolg: het ons aller geliefde salonsocialisme, vanuit de kroeg als hoogopgeleide, linkse student de VVD uitfoeteren terwijl je door een onderbetaalde arbeider een pilsje krijgt waarvan Heineken ten bate van haar aandeelhouders continu de prijs verhoogt, en verder niks doen, verdwijnt hier ook mee. Wie kan immers salonsocialist zijn, als echt socialisme niet meer bestaat?

De wereld kampt echter nog met genoeg problematiek. Klimaatverandering lijkt dé uitdaging van deze tijd. Als studenten in het reeds ingeluide postsalonsocialistische tijdperk weten we nu de VVD uit te foeteren als het gaat om het aanpakken van dit vraagstuk. Als dolle honden lopen we Messias Klaver en – sinds kort – Jetten achterna, onze eco-goeroes. GroenLinks is sinds kort de grootste in Amsterdam en ten koste van andere linkse partijen nu ook de grootste op die flank in het parlement. Gelukkig, want het ongeloofwaardige sociaal-economische geleuter van zakkenvullende bobo's waren we inmiddels wel zat. Tijd voor verandering!

Als studerende generatie van de toekomst moeten we ook onze horizon verbreden. Londen is een mooie plek om twee dagen te ontdekken. Aangezien we student zijn, gaan we voor de makkelijkste en goedkoopste optie. Voor we het weten stappen we dus op vrijdag 2 november het vliegtuig in om deze wereldstad te ontdekken. Een vervoersmiddel dat met deze afstand retour 0.22 ton CO2 uitstoot. Oftewel: 320 keer je kleding wassen, 110 keer douchen (een heel jaar voor ons groene studenten toch?) of 116 dagen (= 2784 uur) aaneengesloten TV kijken.

Maar het is de goedkoopste optie! We kunnen niet anders voor twee dagen! Legio argumenten om onze blik af te wenden en toch dat toestel in te stappen. Het getuigt echter van weinig creatief vermogen om je je als organisatie er zo makkelijk vanaf te brengen. Ja, vliegen is snel en goedkoop. Met een duur van 1 uur en een kwartier ben je voor €100,- heen en weer. Tel daar wat reistijd naar en van de luchthaven bij op en in krap vier uur ben je er wel. De argumenten worden echter dunner als de alternatieven in ogenschouw genomen worden. Er rijdt sinds kort een trein van Brussel naar Londen in slechts twee uur. Dat is een duurdere optie, maar met een totale reistijd van Amsterdam naar Londen van 4 uur toch een redelijk alternatief. Daarnaast gaan er ook legio bussen naar het Britse eiland. Met een twee keer zo lange reistijd (maar net als op Grote Reis kun je dat 's nachts afleggen) ben je dan nog €22,- p.p. goedkoper uit! Zijn die twee dagen immers wel 110 keer douchen waard?

Wij jongeren hebben onze hoop gesteld op onze politiek leiders, groen en progressief. Zij moeten het voor ons oplossen. Gelukkig hebben we zelf de leegte van het postsalonsocialistische tijdperk weten op te vullen met een nieuw salonecologisme. We laten graag een biefstukje staan en roepen om het hardst om verduurzaming, maar als het er op aankomt stappen we toch voor twee dagen in het vliegtuig. Misschien is het een moment om daar als vereniging ook eens over na te denken?

Uw groene strijder,

Don Quichot

EEN BEKNOPTE RECENSIE VAN EEN FLUTBOEK

‘Een beknopte geschiedenis van Nederland’ door James C. Kennedy. Een Amerikaan met Nederlandse roots, opgegroeid in ‘Orange County’ - vernoemd naar je-weet-wel-wie - en ook nog eens getrouwd met een Nederlandse dame. Heeft een PhD in geschiedenis en calvinistische theologie en lijkt dus de perfecte kandidaat om een complete geschiedenis van Nederland te schrijven voor Cambridge. Samen met zijn vrouw vormt hij een historisch *power couple* en zijn muze heeft dit werk dan ook voor hem vertaald - hoewel je door de talloze de/het fouten, grammaticale incongruenties en belabberde zinsopbouwens soms denkt dat ze het alleen door Google Translate heeft gehaald.

Je hoeft alleen al de eerste zin van de achterflap te lezen om te zien aan wat voor hopeloos avontuur je gaat beginnen. “Wereldwijd geloven veel mensen dat Nederland een uniek land is” Joh, echt waar. Met zo’n nietszeggende zin moet je aandacht gepakt worden, eentje die op letterlijk elk ander land ter wereld is toe te passen. Maar, aangezien je voor het vak Nederlandse Geschiedenis dit boek van binnen en buiten dient te kennen, schrijf je toch maar zo’n 60 uur uit om dit slaapverwekkende, kurkdroge, stigmatiserende en soms ook domweg onjuiste boek door te spitten. Als dit boek verfilmd zou worden, zou het zwart-wit zijn, zó kleurloos is het geschreven.

Wanneer een geschiedenisboek over Nederland een aparte alinea aan ons aller held Cruijff wijdt, lijkt je een mooi punt bij me te scoren. Maar dan wordt er vervolgens gesteld dat zijn manier van 'totaalvoetbal' een “weerspiegeling is van de Nederlandse maatschappij, onder andere terug te zien in haar samenleving, architectuur en design.” Daar zal wel een soort ‘je gaat het pas zien als je het doorhebt’-mentaliteit bij zitten, maar dan snap je volgens mij én niks van Nederland én niks van voetbal.

Daarnaast zijn ook een paar narratieve keuzes een beetje... vreemd. Zo wordt de moordenaar van Willem de Zwijger niet bij zijn naam ‘Balthasar Gerards’ genoemd, maar beschreven als ‘een fanatieke, geradicaliseerde katholiek die zich als protestant vermomd had’. Op zich een leuke poging om wat flair in het verhaal te krijgen, maar dan kunnen we net zo goed ook Hugo de Groot nooit benoemen en alleen omschrijven als ‘een fanatieke, geradicaliseerde protestant die zich als een boek vermomd had’.

Bijna zou ik het nog aanraden om dit boek te lezen, om de talloze missers en overdreven uitspraken zelf te zien. En dan vooral de laatste zestig pagina’s die het interessantst/vervelendst zijn. Je leest hoe we veertig jaar geleden ‘gezamenlijk het probleem van immigratie onder ogen moesten komen’ en

vervolgens twintig jaar later ‘het multiculturalisme in zijn geheel afzwoeren in Nederland’. Een stelling waar links Nederland nog wel iets op aan te merken heeft denk ik.

Al met al heeft Kennedy toch nog wat redelijks op papier weten te krijgen. Hij staat langer stil bij de Middeleeuwen dan de canon dat doet, weet ondanks de oranje kافت vrij goed de nationalistische nasmaak die veel nationale geschiedenisboeken hebben te voorkomen en is door de eindnoten en personenregister makkelijk te citeren voor essays. Waarschijnlijk is de doelgroep van dit boek toch mensen die minder graag dan ik met mieren naar bed gaan en voor hen biedt dit boek een inkijkje in de geschiedenis van het ‘saaie doch interessante Nederland’.

HOROSCOOP

Ram

Je gaat deze maand iets belangrijks vergeten. Je vrienden gaan daarom boos op je worden. Daarom ga je ze vertellen dat ze het verleden gewoon in de eigen context moeten zien en dat het daarom helemaal niet erg is dat je iets bent vergeten. Met die uitleg zullen ze je vast wel vergeven. Dus geen stress.

P.S. Breng het wel een beetje geloofwaardig en koop een bloemetje of een biertje voor ze, anders praat je jezelf er echt niet onderuit.

Kreeft

Fresku eet je! Het is maar dat je het weet!

Weegschaal

Je gaat deze maand gewoon een keer niet op de weegschaal staan. De winter komt eraan, dus wat extra vet is alleen maar een schild voor die scherpe winterkou. Elke dag langs de FEBO om dat kroketje mee te pikken. Schaam je niet het is tenslotte gewoon lekker praktisch, gewoon doen. En als mensen opmerkingen over je verse kilootjes maken, neem dan gewoon lekker een happie van je kroketje. Dat leert ze wel af. Of niet. Maakt ook niet uit.

Steenbok

Deze maand ga je obstakels overwinnen, die ene nieuwe vlam die jou misschien niet ziet staan of die aankomende sollicitatie. Maar weet wanneer je erover op moet houden tegen anderen. Als er een manier is om mensen je te laten deleten uit hun leven, dan is het wel door heel de tijd op te scheppen over hoe goed je bent of hoe hard je die ene meid gaat fixen vanavond. Gewoon niet doen. Hou je gewoon een keer stil. Je bent niet cool, iedereen heeft je door. Dus probeer het niet al te hard te pushen geluk komt jouw kant op. Je moet er alleen zelf nog in geloven.

Stier

Beste Stier.

Laat jezelf toch eens niet zo opfokken. Deze maand ga je het anders doen. Elke keer als iemand tegen je praat en je voelt de agressie weer opkomen. Relax! Tel tot 10! En als je dan vervolgens nog steeds niet rustig bent, ga dan tegen ze tekeer alsof het heloten zijn. Want daar is nog nooit iemand van doodgegaan.

Leeuw

Lieve leeuwjes met jullie mooie haardosjes. Deze maand gaan jullie hard in de club. Jullie gaan geen shotje uit de weg, geen biertje wordt geweigerd en elk fout nummertje wordt uit de volle borst meegezongen. Jullie zijn niet voor niets de koning van de savanne. En de volgende morgen als jullie wakker worden met een goede kater, zullen jullie dan ook niet schrikken van welke prooi je deze keer mee naar huis hebt genomen? Jullie blijven tenslotte jagers. Jaag wel veilig maar laat wel ff zien wie het beest is. Joe dankje.

Schorpioen

Deze maand ga je voor een keer rustig aan doen. Niet altijd in het middelpunt staan. De rest weet al dat je leuk bent. Geef ze wat ruimte en geef anderen wat ruimte om op de voorgrond te treden. Het zal in het begin moeilijk zijn, uiteindelijk zal het wennen en ben je blij dat je jezelf een maandje rust hebt gegeven. Een maand wachten betekent een maand opladen om er daarna tegenaan te gaan met die killer jokes. Want je grappen zijn net zo dodelijk en scherp als de angel van een echte schorpioen. Maar je moet gewoon leren om een keer je mond te houden. Dus probeer het een maandje. Bel daarna maar terug.

Waterman

Watermannen, jullie hoeven niet bang te zijn voor je geaardheid. Vind jouw eigen Antinoüs, laat hem weten hoeveel je hem aanbidt. Bouw desnoods een Pantheon. Het maakt niet uit wat andere mensen ervan vinden, het gaat om jullie. Schilder hem als een van je French girls en loop samen de zonsoudergang tegemoet.

Tweeling

Probeer gewoon niet zoveel op iemand te lijken, ben gewoon een keer lekker jezelf en niet zo basic. Houden we niet zo van in Amsterdam. Ga anders een keer naar de vintage winkel, koop een gekke blouse. Of en leuke bloemetjesbroek. Doe gewoon eens gek, in plaats van naar de Urban Outfitters en de Bershka te gaan. Kom op man.

Maagd

Er gaat niet heel veel speciaals gebeuren voor je deze maand. Gewoon lekker rustig aan. Wat biertjes drinken met vrienden. Lekker naar de colleges, uiteraard met een toppresentie, je wilt tenslotte niets missen. En dan in de weekenden lekker door de oernatuur van Flevoland wandelen. Wat een zaligheid.

Boogschutter

Boogschutters schieten altijd raak. Deze maand alleen niet. Je gaat finaal de mist in. Er komt een nieuw iemand in je leven die je gewoon niet kunt raken. Maar hoe los je dit op? Durf jezelf open te stellen, wees niet bang om een beetje gênant over te komen. Schiet gewoon een keer lekker nonchalant en misschien raken die pijlen zijn doel wel. En anders vraag je gewoon of Raymond van Barneveld je een lesje raakgooien komt geven en misschien lukt het de volgende keer wel gewoon. Is ook maar een tip, kijk maar wat je ermee doet.

Vissen

Deze maand brengt onzekerheid mee. Je hebt in de vorige maand iets zwaars moeten maken en de resultaten gaan binnen komen. Wat het resultaat ook gaat zijn, jij blijft positief, althans dat probeer je. Deze maand gaat ook groot verdriet brengen. Je favoriete mok waar je altijd je koffie en thee uit drinkt zal breken en daardoor ook je hart. Je zult niet eens meer omkijken naar die belangrijke

resultaten, je bent in een rouwproces van jewelste. Het beste middel hiervoor is een lekkere warme kop thee...

COLOFON

Deze jolige KIF werd weer geschreven, geprint en in elkaar geniet door uw immer trouwe KIFredactie, bestaande uit Jesse Breet, Lucie van Hulst, Romane Voet, Daan Krol, Merijn Collignon, Anne Schenkels, Jeroen van Osnabrugge en Stijn van Duijn.

Ook bedanken wij Melle Koletzki, Eefje Witvliet en de vernuftige edelman Don Quichot van La Mancha voor hun prachtige gastbijdragen.

Hoofdredactie	Romane Voet
Eindredactie	Romane Voet, Lucie van Hulst, Jesse Breet
Omslag & illustraties	Anne Schenkels
Vormgeving	Merijn Collignon

Ook uw hersenspingsels delen in de KIF? Stuur uw stukje of idee naar kif@kleio-amsterdam.nl!

Oplossing Woordgraptogram:

Verticaal:

1. Parapluther

Horizontaal:

1. PaxRomane
2. Nachonalisme
3. Boergondië
4. Harembbrandt
5. Pranke
6. Sindelamar
7. Huizingaap
8. Mozartis
9. Thunderdomus
10. Athenenkaas
11. Vrijmiwo